

Salvem es Trenc (una altra vegada)

VISCA EL SISTEMA

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

☛ D'un temps ençà, ser mallorquí s'ha convertit, si més no a Catalunya, en un motiu de conversa gairebé tan fecund com el del pronòstic del temps. És aturar-te a prendre un cafè en algun bar del país de Pere Quart i que el cambrer et senti pronunciar un article salat perquè de seguida et preguntis "Què és el que us passa a les Illes, que esteu tan entretinguts?" La pregunta es refereix, per descomptat, a l'actualitat de la política balear, que, efectivament, d'un temps ençà dona més sorpreses que un Borbó amb una escopeta. I, dins de la política balear, fa dies que el tema estrella és l'hotel que el Govern Balear vol construir a la platja des Trenc.

☛ "Què us passa a les Illes, amb això des Trenc?", especifica, per tant, l'interlocutor espontani. Tanmateix, què passa amb es Trenc és una cosa més o menys sabuda ja de tothom i fàcil d'entendre: passa que el govern del president Bauzá, amb el conseller de Turisme, Carlos Delgado, al capdavant de l'operació (i en estricta connivència amb els hotelers habituals), volen construir en aquell paratge un hotel de 1.200 places, amb camp de golf i la indispensable oferta complementària. I passa que, per poder fer això, s'han servit de la seva majoria absoluta a les institucions d'autogovern il·lenques (en aquest cas, el Consell de Mallorca) per aprovar una vergonyosa reforma del pla territorial que fa que el sòl urbanitzable a la zona, com ja han pogut llegir vostès a l'ARA, passi per art de màgia de 2 hectàrees a 21. Per explicar aquest 1 que ha aparegut misteriosament al costat del solitari 2 original, els actuals governants il·lencs tenen els santíssims calçons d'afirmar que, en la redacció del pla territorial, hi havia un error tipogràfic que només ells han tingut la perspicàcia de detectar. És a dir, que no ens hem de queixar perquè encara podem haver passat de 2 a 2.100 hectàrees per un simple descuit que calia corregir.

☛ Els fets, com deia, són coneguts. Una altra cosa són les motivacions que duen els governants del PP balear a actuar d'aquesta manera, i que, bàsicament, són tres: cobdícia, incompetència i mala llet. La cobdícia és a la vista de tothom, de manera que no cal estendre-s'hi. La incompetència consisteix a no tenir, davant de les urgències que imposa la crisi, cap més resposta que reprendre un model que ja es considerava esgotat de feia anys i panys i que havia dut les Balears a un desprestigi internacional que va rebre el nom de balearització (és a dir, l'explotació brutal del patrimoni territorial a canvi d'un plat de lleties degudament conservades al buit en algun paradís fiscal). I la mala llet rau en el fet de triar, per dur a terme una operació tan galdosa, un indret especialment emblemàtic en la història de la mobilització social a Mallorca a favor de la conservació del territori. En definitiva, que han triat es Trenc, entre altres motius, per empenyar i per tocar el que no sona. No són governants: són una tropa de *hooligans*, de provocadors i de fatxes. I això és tot el que cal dir-ne.

El 0,7% i la lluita contra la pobresa

La societat catalana té un entramat d'ONGs socials molt més poderós i divers que el de la resta d'Espanya: 7.500 ONG socials, que representen una quarta part del total d'entitats del Tercer Sector Social a Espanya, amb 100.000 professionals, 425.000 voluntaris, 1,7 milions de beneficiaris i una activitat econòmica que suposa el 2,8% del PIB català. I Catalunya també té un índex de pobresa molt alt, del 19,9%.

Amb tantes necessitats socials i alhora tantes ONG disposades a donar-hi resposta, no és just ni raonable que, dels diners que els ciutadans de Catalunya aportem a través de la casella del 0,7% de l'IRPF per a fins socials, l'Estat només ens en retorni pràcticament la meitat. Perquè els catalans aportem el 25% del que es recapta per aquest concepte a tot l'Estat, i en canvi només en rebem, any rere any, el 14%. Hi aportem 52 milions, i les ONG socials catalanes només en rebem 29. Això vol dir que cada any 23 milions d'euros no retornen.

Des de Catalunya, des de les autonomies i des de les ONG socials es lluita més i millor contra la pobresa que no des del govern de l'Estat. I això no ho diem només les ONG socials, sinó també el Tribunal Suprem, que fa poc ha donat la raó a la Generalitat en aquest tema. La seva sentència, clara i inequívoca, obre un nou escenari en un objectiu reivindicat per la Taula del Tercer Sector des del nostre moment fundacional: la territorialització dels fons del 0,7% de l'IRPF, atenent a les competències exclusives de la Generalitat en l'àmbit de les polítiques socials.

La sentència del Suprem ha provocat, d'una banda, una lògica inquietud al conjunt del Tercer Sector Social espanyol, perquè implica canvis importants en l'arquitectura de finançament del sector.

ÀNGELS GUITERAS

TAULA DEL TERCER SECTOR SOCIAL

Ens cal un nou model més coherent amb l'Espanya de les autonomies, i que doni millor resposta a la diversitat i l'amplitud que té el teixit d'ONG socials de tot l'Estat. I, de l'altra, la sentència ha generat unes il·lògiques declaracions del govern de l'Estat en què han fet públic que faran els canvis d'ordres i de normatives que calguin per tal que tot segueixi igual. El darrer a dir-ho ha estat el mateix president Rajoy aquest dimarts passat al Congrés, segons el qual "no és raonable territorialitzar el 0,7% de l'IRPF" i, per tant, no ho faran malgrat les recents sentències judicials en aquest sentit. Aquesta negativa a respectar les competències autonòmiques en polítiques socials engendrarà probablement una nova demanda del Govern, i es repetirà així una situació inacabable en què se'ns nega a la pràctica el que se'ns ha reconegut per la via judicial. Aquest dijous ens hem reunit amb el president Artur Mas per valorar la situació i l'estratègia a seguir, i el president ens ha reiterat

que la Generalitat persistirà en aquesta reivindicació fins al final.

Perquè com va dir el conseller Mas-Colell fa unes setmanes, el conflicte del 0,7% de l'IRPF és un "microexemple" molt il·lustratiu de la injustícia fiscal general que pateix Catalunya. El 0,7% és un conflicte paradigmàtic des de molts punts de vista: 1) els tribunals s'han pronunciat, però el govern de l'Estat no preveu complir la sentència; 2) Catalunya es qui més recapta, però a qui menys se li retorna; 3) a Catalunya també hi ha molta pobresa: un de cada cinc catalans és pobre, i un de cada quatre infants també, però per al govern central sembla que només hi hagi pobresa en altres territoris de l'Estat; 4) s'entrecruen interessos i el resultat és un debat ple de falsedats que afebleix el Tercer Sector Social.

El debat no és sobre si a Catalunya som o no solidaris: els catalans som els contribuents de l'Estat que més marquem la casella del 0,7% de l'IRPF per a fins socials, més de 10 punts per sobre de la mitjana. El debat tampoc no és identitari. Aquestes i altres qüestions ens aparten del debat veritable, del debat que hauria de dur-nos a obrir la porta, per primera vegada, a un nou model de gestió dels fons socials del 0,7% de l'IRPF.

En aquest nou model ningú no hi haurà de sortir perdent. No podem seguir instal·lats en la dicotomia "jo guanyo / tu perds". Enredats en aquesta teranyina, la distribució d'aquests fons no ha tingut fins avui tota la transparència que seria exigible. Amb un nou model només hi ha de sortir guanyant l'eficiència i la proximitat en la lluita contra la pobresa. I també el compromís dels contribuents, que aportariem, amb més coneixement i més convenciment, més recursos dels nostres impostos per a la tasca altruista que duen a terme les ONG socials.

Catalunya aporta el 25% del que es recapta a l'Estat per a fins socials, però només en rep el 14%. Rajoy ens nega el que el Tribunal Suprem ens reconeix

DE FIT A FIT

JORDI DURÓ

Arma.